■ MAKT. Min sak er et eksempel som viser hvordan skatten kan utskrives i mangel på en forvaltningsstraffeprosess, skriver artikkelforfatteren.
Foto: Kristine Nyborg

sløs

eksempler på at når domstolen har foretatt bevisavskjæring i en sak, så har skatteetaten tatt hensyn til disse nye opplysningene og korrigert ligningen for å utskrive korrekt skatt. Greni kunne bekrefte det.

Det viser at Grenis fremstilling ikke er korrekt og at

Dersom domstolen ikke kan sende ligningen til ny behandling, og forvaltningen ikke vil, er skatteyter etter min mening rettsløs

målsetningen for skatteetaten ikke er rett skatt, men maksimal skatt.

Dersom domstolen ikke kan sende ligningen til ny behandling, og forvaltningen ikke vil, er skatteyter etter min mening rettsløs. Skatteetaten gjør som den vil, og det blir meningsløst å klage på ligningen.

Morten Kinander fra Civita peker i sitt innlegg i DN 4. januar på den manglende rettssikkerheten som eksisterer fordi forvaltningen i økende grad kan utskrive gebyrer og iverksette sanksjoner uten at straffeprosessreglene behøver å følges. Min sak er et eksempel som viser hvordan skatten kan utskrives i mangel på en forvaltningsstraffeprosess.

De fleste har antagelig vært i kontakt med andre etater som utøver sin myndighet basert på et forvaltningsmessig skjønn og med mulighet til å ilegge gebyr – uten at domstolen kan overprøve skjønnet. Det er derfor god grunn til å støtte Kinanders forslag om å innføre legalitetsprinsippet i Grunnloven, slik at alle, også forvaltningen, underlegges demokratisk vedtatte lover.

Som gründer er det mye jeg kan tenke meg å si om norske politikeres selskapstaler om behovet for entreprenørskap, men sannsynligvis er skatteetaten den etaten som tar mest energi og oppmerksomhet for de fleste gründere.

■ *Richard Norland, dr.philos., gründer, daglig leder av ISPAS og leder av Rygge Høyre*

Robin Hood-skatten løser ingen problemer. Men den gjør vondt verre for et Europa som sliter fra før. Er det det tilhengerne vil oppnå?

Løsning søker problem

FINANS
ESPEN SIRNES

En ny avgift på finanstransaksjoner planlegges i EU. Avgiften kalles «Robin Hood-skatten» av mange. I sagnet representerer Robin Hood en stor utfordring for sheriffen av Nottingham. For dagens investorer vil imidlertid en skatt på finanstransaksjoner være lett å unngå.

Ifølge Ernst & Youngs rapport om utsikter for europeisk finansnæring neste halvår, kan en transaksjonsskatt komme til å koste europeiske skattebetalere dyrt. Storbritannia, som årlig eksporterer finansielle tjenester tilsvarende 2,6 prosent av bnp, ifølge The Economist, kommer imidlertid til å legge ned veto mot den. I forrige uke slo likevel Frankrikes europaminister fast at Frankrike og Tyskland uansett ville innføre skatten innen utgangen av året.

Tilhengerne av en finansskatt har lenge manglet et godt problem for sin løsning. En stund ble det argumentert med at en slik skatt ville gi mer stabile finansmarkeder. Nå viser imidlertid forskningen at en slik avgift ikke har noen stabiliserende effekt. Tvert imot peker mye i retning av at når mesteparten av handelen i et verdipapir fjernes, vil markedet miste evne til å absorbere selv beskjedne ordrevolum. Prisene blir derfor mindre og ikke mer stabile.

Det er da også dette EU-kommisjonens konsekvensutredning konkluderer med. Man må derfor være nokså hemningsløs tilhenger av finanstransaksjonsskatt for å klare å overbevise seg selv om at verden trenger dette.

Det største problemet med en finansskatt er at skattegrunnlaget har en tendens til å rømme. 90 prosent av derivathandelen forsvant til London da Sverige gjorde et eksperiment med en slik skatt på 1980-tallet. Kommisjonen har naturligvis tenkt på dette, og regner med at 70–90 prosent av derivathandelen vil forsvinne. Men med dagens elektroniske plattformer og internett er det mye enklere å flytte handel til utlandet enn det var i Sverige på 1980-tallet. Kommisjonens antagelser kan derfor være noe forsiktige.

Årsaken til at enkeltland likevel vurderer å innføre skatten unilateralt, er at kommisjonen har funnet en snedig måte å implementere skatten på som skal gjøre det vanskelig å unngå den. Skatten belastes basert på hvilket land personen eller selskapet bak transaksjonen er registrert og ikke hvor transaksjonen finner sted. Det betyr at alle transaksjoner utført av et lands borgere eller selskap beskattes, enten de skjer i Frankfurt eller New York. Det vil derfor i prinsippet ikke være mulig for en person å unndra seg beskatning ved å flytte transaksjonene utenlands.

Dersom transaksjonen går gjennom et amerikansk selskap, vil den imidlertid være underlagt amerikansk lov og beskatning. EU har jo ikke jurisdiksjon til å beskatte amerikanske selskaper. Kostnaden ved å opprette et slikt selskap vil være neglisjerbar sammenlignet med transaksjonsskatten, som er på 0,1 prosent av investeringsbeløpet.

Om en slik skatt mot formodning skulle bli innført, ville resultatet derfor blitt en massiv flytting av transaksjoner over Atlanteren. Det er ikke en hypotetisk trusel. Her kan finansinstitusjoner og privatpersoner velge om de ønsker å betale skatt eller ikke. De fleste vil nok dessverre velge sistnevnte alternativ.

Kommisjonen diskuterer naturligvis dette problemet i sin konsekvensutredning, men kommer ikke med noen løsning. Det skyldes nok at det ikke finnes noen.

Kommisjonen forventer at tiltaket vil redusere bnp med 0,5-1,8 prosent, hvilket vel neppe er hva EU trenger nå, så hva er hensikten med denne selvpiningen? Jo, kommisjonen vil beskatte finansbransjen hardere på grunn av de kostnader den har påført og kanskje vil påføre samfunnet. Det er et legitimt mål. Det kan imidlertid oppnås på mange måter.

Det er uklart hvorfor man ønsker den dyreste og mest destruktive løsningen.

■ *Espen Sirnes, førsteamanuensis ved Handelshøgskolen i Tromsø/UiT*

«ROBIN HOOD-SKATTEN»

■ En liten skatt på finansielle transaksjoner for å redusere handel/spekulasjon i finansielle verdipapir.
■ Kalles gjerne Tobin-skatt når den er rettet mot valutatransaksjoner, etter forslagsstilleren James Tobin, nobelprisvinner.
■ For en langsiktig investor som skal eie en aksje lenger enn ett år, vil skatten være ubetydelig.
■ For en kortsiktig investor eller trader vil skatten kunne spise opp over 20 prosent av investeringsbeløpet i løpet av et år.
■ Med kun langsiktige investorer igjen i markedet vil likviditeten forvitre og risikoen øke.

Private monopoler?

INNLEGG
Konkurranse

Er private monopoler bedre enn offentlige? Slik kan det virke på argumentasjonen fra toppledere i Posten og DNB, som den er gjengitt i kommentaren «Riv monopolene!» i Dagens Næringsliv 7. januar. De mener at det er meningsløst at staten skal lage tjenester næringslivet alt har laget, både når det gjelder digital postkasse og elektronisk identitet.

Når det gjelder digital postkasse, har Difi foreslått at staten nå tar i bruk Altinns løsning, og at kommersielle aktører slippes til på sikt. Skulle staten i stedet valgt én kommersiell leverandør, måtte det skjedd via en anbudsrunde – som Posten og Digipost ikke kunne vært sikker på å vinne – og et monopol for utveksling av digital post med det offentlige ville i praksis blitt innført.

For elektronisk identitet har vi kommet ett skritt lenger. Difi drifter infrastrukturen ID-porten, hvor innbyggerne kan velge mellom den offentlige MinID og e-ID fra de private leverandørene Buypass og Commfides. Hvilke private leverandører som slipper til, er et spørsmål om å tilfredsstille kvalitetskrav og ha riktig pris.

Det kan ikke være tvil om at staten for begge disse tjenestene ser seg tjent med å trekke på løsninger utviklet av næringslivet. Derimot er det viktig å unngå at det oppstår private monopoler på tjenester fra staten. Det bør heller ikke næringslivet se seg tjent med.

■ *Hans Christian Holte, direktør i Direktoratet for forvaltning og ikt (Difi)*